

ΖΙΖΑΝΙΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΠΕΡΦΕΤΑ,
ΠΟΥ ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΣΤΙΧΟΥΣ ΤΟΥ ΜΟΛΦΕΤΑ.

Έτος: πρώτον σημαίωνων
στ' Ἀργοσιόλι έχω θρόνον.

Χίλις δακτύλις κι' έννενηντα τρία
του χουτου μερίστη φαίνεται λατρία.

Δις του μηνός « Ζιζάνιον » πρ'ς τὸ παρὸν θὰ βγάνω
δοάκις μίτων ἄεργος δὲν έχω τί τὰ κάνω,
ἄν ὅμως ὑποστηρίξιν μου δώστε πατριῶται
τετράκις σὰς ἐκδοχῶμαι τὰ τὸ ἐκδίδω τότε,
πλὴν ἐπειδὴ στεροῦμεθα χρημάτων κατ' αὐτὸς
ἀνάγκη πᾶσα γάρχωμε κι' ἡμεῖς συνδρομητάς.

Ὅστις δὲ τέσσαρας δραχμὲς προκαταβάλλει μόνον
συνδρομητὴς μας γίνεται εἶδος γὰρ ἓνα χρόνον
κι' ἂν εἶναι σ' τὴν ἀλλοδαπὴν πρέπει τὰ στείλλῃ ἔξῃ
γὰρ τὰ μπόρεια ὁ Μαρῆς στὰ ἔξοδα ν' ἀνθέξῃ,
νὶ συνδρομαὶ θὰ δίδονται ἀμέσως πρὸς ἐμένα
τὰ γόλλα δὲ ὡς πάντοτε δέκα λεπτὰ τὸ ἓνα.

Ἐνάτις Μαῦν
γύροτὴ Ήρῶν

Πρόμεια δεκάξῃ
τὸ καὶ θ' ἀράξῃ.

Ὁ Τρικούπης παρεδώθη.
καὶ τὸ πᾶν ἀνεστατώθη.

Περπατῶντας ἓνα βράδυ μὲ πέντ' ἔξι νέους φίλους,
συνηγητήσαμεν ἀνθρώπους συζητούντες καθ' ὁμίλους,
καὶ στὴ μέση μελισμένος ὁ Σουσάνης ὁ ἀλούπης
διεκρίνετο φωνάζων ἀποβίωσ ὁ Τρικούπης.

Παρητήθη καὶ καθένας πῶς ἐσώθημεν νομίζει
ἄλλ' ἐγὼ σὰς βεβαιῶνω πῶς φουρτοῦνα μᾶς μυρίζει,
καὶ μὲ δίκας τὰς ἐλπίδας Σωτηρόπουλου καὶ Ράλλη,
ἄφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν θάρτη πείνα πρὸς μεγάλη.

Παριέρχως, τί συμβαίνει ἐρωτήσαμεν τὰ πλήθη
καὶ μᾶς εἶπον, ἐπὶ τέλους ὁ Τρικούπης παρητήθη,
καταφθάσας δὲ μᾶς λέγει Παπποδάτος ὁ Γιαννάκης,
πῶς μὲ μίας προσεκληθῇ ὑπουργὸς κι' ὁ Βαλσμάκης.

Παρητήθη καὶ πηδῶσιν οἱ Σουσάνης καὶ Μαρῆς,
παρητήθη καὶ χορεύει ἡ ἀντίθετος μερίς,
ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα, πάντα εἶν' ἡ λίρες σηκωμένες
κι' ὡς κι' ἡ ἀγριοκουκουτσες ὑπερμέτρως ὑψωμένες.

Παρατρέχουν συζητούντες οἱ Θεόφραστος καὶ ἄλλοι,
καὶ ἀκοῦμε νὰ σημαίνῃ τὴν καμπάνα τὴ μεγάλη,
κι' ὅλοι σπῆγνους προσφθάνουν γιὰ νὰ δώσουν μιὰ ματιὰ
ἐπειδὴ νομίζουν ὅτι, κάπου θάπιασε φωτιά.

Παρητήθη πρὶν μᾶς ἔλθῃ καὶ ἡ φυλὴ ἀστυνομία,
ποῦ ὁ Πάτατσος δικαίως ἐφοβεῖτο γιὰ τὴ θέσι,
παρητήθη κι' ἐπληρώθη ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία
τοῦ μεγάλου μας ἐμπόρου Κωσταντάκη Μηλιζαρέση.

Τὸ συμβᾶν, καὶ ὁ Τσιμάρης ἐξετάσας κατὰ βάθος,
ἀπερῆνατο βεβαίως χωρὶς φόβον χωρὶς πάθος,
« Γιὰ ν' ἀφήσῃ ὁ Τρικούπης τὰ λουριὰ ἀπὸ τὸ χέρι
κάτι θαῦμα θὰ συμβαίνει ποῦ κανένας δὲν τὸ ξέρει. »

Παρητήθη καὶ κανένας δὲν γνωρίζει τὴν αἰτία,
παρητήθη, καὶ ἀργίζει τοῦ Λονδρου τοῦ εὐγλωττία,
ὁ ὅποιος θὰ δόξαση τὴς Πουλάρου τὰ ἐδάφη
μ' ὅσα εἶπε, μ' ὅσα λέει, μ' ὅσα ἔγραψε καὶ γράφει.

Στὸ Ληξοῦρι μιὰ σκηνή.
καὶ ἀστεῖα καὶ δεινή.

Ὁ Σαββάκης ὁ Λοβέρδος ποῦ καθένas τὸν γνωρίζει,
ἀπὸ κεῖνο τὸ τσιμποῦκι τὸ φαμόζο ποῦ καπνίζει,
αὐτὸς οὗτος νὰ τοῦ γράψω μοῦ ἐζήτησε γιὰ χάρι,
πῶς βαναύσως ὑπὸ νέου συμπολίτου του ἐδάρη,
μέσ τὸν δρόμον ποῦ ξανοίγει τὴν Πηγὴ τὴν Ζωοδόχο,
καὶ μεθ' οὗ κρισολογεῖται διὰ ἕναν καπνοδόχο,
προχωρῶν δὲ ὁ Σαββάκης κτυπημένος, στὸ μαρκάτο
ἔβαλ' ὅλο τὸ Ληξοῦρι, ῥητορεύων ἄνω κάτω,
Ὁ δὲ φίλος ἀστυνόμος τὸν Σαββάκην ἀνακρίνων
καίτοι πρόσφατον τὸ τραῦμα τοῦ μετώπου διακρίνων
ὅα ἠθέλησε βεβαίως τὸ κακὸ νὰ κογιονάρη
καὶ τοῦ λέγει « ἀληθεύει πῶς σ' ἐκτύπησεν αὐτὸς
ἢ ἐκούτρησες σὶὸρ Σάββα σὲ κάνένα ἀγκωνάρι
καθὼς ἤτουνε πιασμένος, θυμωμένος καὶ σκυφτός ; »
Φαντασθῆτε τὸν Σαββάκην νὰ τοῦ πῇ ὁ ἀστυνόμος
πῶς ἐκούτρησε, μὲ διχως ἀγκωνάρια νάχ' ὁ δρόμος !
Ὁργισμένος ἐσηκώθη καὶ στὸ σπῆτι του πηγέει
καὶ ποτὲ ἀπὸ τὸ νοῦ του, ὡς μοῦ εἶπε δὲν τοῦ βγένει
ἢ ἐρώτησις ἐκείνη τ' ἀστυνόμου τοῦ Τσετσέλη
ποῦ τοῦ ἔδωσε ἢ φύσις τὸ μυαλό μὲ τὸ βατσέλι !

Εὐχαριστήριον τοῦ Ξενοκράτη
ποῦ μιὰ βραχνάδα μοῦ τὸν ταραττει.

Ὁ φίλος Παξινοπούλος, αἰσθηματίας νέος
εὐχαριστεῖ ἀπὸ ψυχῆς μέσον ἐμοῦ γενναίως
τοὺς τὴν «Πειθῶ» συντρεζάντας ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος
καὶ πάντας τοὺς καταδρομεῖς αὐτῆς ἰδιαίτερος,
καθὼς δὲ πλεῖστοι ἐξ ὑμῶν πρὸ ἐξδομάδος εἶδον
θερμὰς συστάσεις δι' αὐτὴν ὑπὸ ἐφημερίδων
καὶ ὡς εὐρίσκει τὴν «Πειθῶ» ἢ κρίσις ἢ ἐμὴ
αὐτὸ τὸ φύλλον ἐγένει τοῦ τόπου μας τιμή.
Τοῖς δὲ αὐτῆς συνδρομηταῖς, ποιοῦμεν ἤδη δῆλον
ἂν ἔχουνε παράπονα πῶς δὲν λαμβάνουν φύλλον
ἢ ὅτι ἄλλο σχετικὸν νὰ ἐρωτήσουν θέλωσιν
εἰς τὸν αὐτῆς διευθυντὴν τὸ πρᾶγμα ἢ ἀγγελῶσιν,
τὸν φίλον Παξινοπούλον ὃν ἅπαντες φιλοῦσιν
καὶ πάντοτε τὴν πρόδον αὐτοῦ ἐπιθυμοῦσιν.

Πρὸς δὲ καὶ ὅσοι ἔλαβον τὰ φύλλα τὰ βγαλμένα
χωρὶς νὰ δώσουν πρὸς αὐτὸν καμίαν συνδρομὴν,
παρακαλοῦνται τὸν παρὰ νὰ δώσουν εἰς ἐμένα
ἢ νὰ μᾶς ἐπιστρέψωσι τὰ φύλλα μας. Ἀμήν.

Ἀγγελίαι καὶ εἰδήσεις
καὶ μικραὶ εἰδοποιήσεις.

Τὸ Καρφενεῖον Λούζη τὸ ἐν τῇ προκυμαίᾳ,
καφὲ κατασκευάζει καὶ παγωτὰ ὠραῖα,
καὶ ἅτινα συσταίνει ἐνθέρμως ὁ Σουσάνης
ἀφ' οὗ τὰ φαμπρικάρει ὁ Καρατζῆς ὁ Γιάννης.
Ἐκεῖ λοιπὸν κυρίες συχνὰ νὰ σᾶς εὐρίσκω
στὸ φρέσκο καθισμένες μὲ παγωτὰ στὸ δίσκο
διότι τόσον εἶναι λαμπρὰ τὰ παγωτὰ του
ποῦ δὲν ἀρμόζει νά·αι καμμία σας κατὰ τοι.

Ἀπὸ ψυχῆς εὐχαριστῶ τὸν κνρ Ἀλεξανδράτο,
ποῦ εἰς τὸ Πόρτο ἔκαμε τὸν κόσμον ἄνω κάτω
κι' ἐνέγραψε συνδρομητὰς ἀπείρους στὸ « Ζιζάνιον »
διότι εἶναι ἄνθρωπος μὲ χαρακτηριστὰ σπάνιον,
καὶ πάντα πατριώτας του λαμπρῶς ὑποστηρίζει
κι' ὅσους ἐπαίνους κι' ἂν τοῦ πῶ βεβαίως τοῦς ἀξίζει.

Ἐκεῖνος ὁ Βενδῶρος μ' αὐτὸ τὸ μαγαζί
ἐτρέλλανε καὶ νέους καὶ γέροντας μαζί
διότι κάτι ψάθινα μᾶς ἔφερε καπέλα
ποῦ τὰ φορεῖς καὶ σῶρχονται μὲ πρώτη πρόβα τρέλλα,
ὅλοι λοιπὸν νὰ πάρετε καπέλα χέρι χέρι
γιατὶ σχεδὸν ἐπέρασε κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι.
Σᾶς τῶπα μιὰ, σᾶς τῶτα δύο, κορίτσια καὶ κυράδες
πῶς πέπειε στοῦ Λαυρέντιου ν' ἀφήνετε παράδες
γιατὶ πρὸ χρόνων προσπαθεῖ κ' αὐτὸς μὲ κάθε τρόπο
νὰ φέρνῃ κάθε νομβωτὲ, γιὰ χάρι σας στὸν τόπο.

Στοῦ Σολάτση Φρεδερίκου τὸ μικρὸν πιλοποιεῖον
καθὼς ξέρετε ὑπάρχει καὶ λαμπρὸν καπνοπωλεῖον
καὶ καπνὰ πωλοῦνται μέσα ποιότητων ἐξαιρέτων,
καὶ κυτῖα χρυσωμένα τῆς Κερκύρας τοιγαρέτων.

Ὅλα δὲ ὁ Φρεδερίκος τὰ φρεῖα του καπνὰ
τὰ πωλᾷ μὲ πέντα ἀπὸ τοῦ ἄλλου τοῦ φύλλον
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἩΕΤΟΥΡΙΟΥ